

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudkyň JUDr. Terezy Kučerové a JUDr. Věry Balejové ve věci

žalobce: **X**
bytem X
zastoupený JUDr. Petrem Říhou, advokátem
sídlem Palackého nám. 106/II, 379 01 Třeboň

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2018, čj. 26248/18/5200-10422-711473,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

1. Žalobce si ve zdaňovacím období roku 2014 uplatnil výdaje na dosažení zajištění a udržení zdanitelných příjmů podle § 7 odst. 7 písm. b) zákona o daních z příjmů. Správce daně dne 23. 9. 2015 u žalobce zahájil daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014. Předmětem podnikatelské činnosti žalobce v tomto zdaňovacím období bylo zprostředkování obchodu a služeb. Žalobce uvedl, že v roce 2013 zakoupil nemovitost na adrese S. 426, T. n. V., kterou v roce 2014 prodal. Dle sdělení žalobcem mu prodejem uvedené nemovitosti nevznikl zisk, proto příjmy a výdaje dle § 10 zákona o daních z příjmů neuvedl v daňovém přiznání za zdaňovací období roku 2014. Správci daně vznikly pochybnosti, zda příjem z prodeje uvedené nemovitosti nebyl předmětem daně, a proto vyzval žalobce, aby předložil doklady prokazující jeho tvrzení či prokázal, že konkrétní příjmy z prodeje nemovitostí nejsou předmětem daně z příjmů nebo jsou od daně osvobozeny. Žalobce na výzvu reagoval a dne 2. 12. 2015 předložil doklady prokazující výdaje související s předmětnou nemovitostí.
2. Mezi předloženými doklady byly faktury od Bc. S.K. (bratra žalobce) za stavební práce v celkové výši 435 000 Kč. Správci daně vznikly pochybnosti o věrohodnosti předložených faktur, a proto provedl dne 8. 12. 2015 místní šetření v nemovitosti na adrese, S. 426, T. n. V. Průběh místního šetření zaznamenal do úředního záznamu a pořídil taktéž fotodokumentaci. Poté provedl dne 27. 1. 2016 výslech svědkyně Ž.H. (nové majitelky nemovitosti), který byl zaznamenán v protokolu o výsledku svědkyně. Žalobce byl o konání výsledku svědka informován, ale výsledku se nezúčastnil. Správce daně dospěl po provedeném dokazování k závěru, že žalobce prodal nemovitost a příjmy z prodeje ve výši 1 560 000 Kč podléhají zdanění. Výdaje, které žalobce vynaložil v souvislosti s touto nemovitostí, správce daně osvědčil ve výši 1 136 577 Kč. S výsledkem kontrolního zjištění správce daně seznámil žalobce a sdělil mu, že dílčí základ daně podle § 10 zákona o daních z příjmů zvýšil o částku 323 423 Kč (1 560 000 – 1 136 577).
3. Žalobce se k výsledku kontrolního zjištění ze dne 2. 8. 2016 vyjádřil a sdělil svůj nesouhlas s výsledkem kontroly. K tomu doložil fotodokumentaci provedených prací. Ani takto předložená fotodokumentace neměla vliv na závěry správce daně, který s žalobcem dne 10. 1. 2017 projednal zprávu o daňové kontrole č. j. 2260/17/2205-60561-304037. Poté byl dne 12. 1. 2017 vydán dodatečný výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2014. Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru se žalobce včas odvolal. Navrhl provedení výslechů svědků Bc. S.K., T.J. a P.P.
4. Žalovaný správní orgán po přezkoumání spisového materiálu dospěl k závěru, že je potřeba doplnit odvolací řízení, a to s ohledem na nepřesnost původně vydané výzvy k prokázání skutečností žalobcem, aby bylo přesně specifikováno, v jaké souvislosti vznikly správci daně pochybnosti, a to nikoli ohledně doložení dokladů, ale prokázání výdajů, a to s odkazem na § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu a § 10 odst. 4 zákona o daních z příjmu. V rámci odvolacího řízení provedl správce daně doplnění dokazování, a to na návrh žalobce provedením výsledku svědků p. T.J., Bc. S.K. a p. P.P. Výzva k prokázání skutečností byla správcem daně vydána 14. 12. 2017. Správce daně požadoval, aby žalobce prokázal, že výdaje na stavební práce deklarované předloženými fakturami byly daňovým výdajem na dosažení zdanitelných příjmů dle § 10 odst. 4 zákona o daních z příjmu. Měl prokázat předložením důkazních prostředků faktické provedení nakoupených stavebních prací od dodavatele Bc. S.K. a zároveň prokázat, že tyto výdaje skutečně uhradil. Zároveň měl specifikovat, jaké konkrétní práce byly na základě výše uvedených faktur provedeny a jaký konkrétní materiál byl během těchto prací spotřebován. Žalobce na výzvu správce Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

daně dne 3. 1. 2018 odpověděl. Jasně vyjmenoval druhy prací, doložil fotodokumentaci a odkázal na svědecké výpovědi. Zároveň vyjmenoval bez bližší specifikace použitý materiál v souvislosti s provedenými pracemi. Dne 20. 3. 2018 vydal žalovaný správní orgán písemnost označenou jako „seznámení se se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření v rámci odvolacího řízení.“ V této písemnosti žalovaný správní orgán shrnul, co bylo uloženo žalovaným správním orgánem prvostupňovému správci daně v souladu s ustanovením § 115 odst. 1 daňového řádu doplnit, co do pokladů pro rozhodnutí. Správce daně uloženou povinnost splnil, a proto žalovaný správní orgán s těmito doplněnými písemnostmi žalobce seznámil a vyzval jej k uplatnění jeho práva vyjádřit se k těmto doplněným podkladům ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Současně uvedl, že bylo vyhověno požadavku žalobce na výsledky svědků Bc. S.K., T.J. a P.P. Ani svědecké výpovědi jednoznačně neprokázaly, v jakém rozsahu byly provedeny stavební práce a v jaké hodnotě. Odvolací orgán uzavřel, že provedené doplněné dokazování neosvědčilo tvrzení žalobce ohledně výdajů vynaložených ve výši 435 000 Kč na rekonstrukci předmětné nemovitosti. K tomu žalobce dne 12. 4. 2018 uvedl, že zastává jiný názor. Uvedl druhy prací, které byly provedeny dodavatelem. Potvrdil, že tvrzené plnění proběhlo, což vyplývá, jak ze svědeckých výpovědí, tak z fotografického materiálu a neshledal proto důvod, aby mu nebyly uznány výdaje ve výši 435 000 Kč jako výdaje daňové. Žalovaný správní orgán své závěry nezměnil a rozhodl o odvolání žalobce žalobou napadeným rozhodnutím dne 7. 6. 2018, č.j. 26248/18/5200-10422-711473 tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 12. 1. 2017 č.j. 28912/17/2214-50523-301775 potvrdil. V žalovaném rozhodnutí popsal žalovaný správní orgán právní základ věci a shrnul provedené dokazování. Vysvětlil, že správce daně zjišťoval skutkový stav věci dostatečně, avšak ze všech důkazních prostředků, s nimiž byl žalobce řádně seznámen, nebylo možné dospět k závěru, který žalobce požadoval, a to, aby výdaje ve výši 435 000 Kč byly uznány jako výdaje daňové. Navíc poukázal, že se jednalo o vzájemnou fakturaci blízkých osob a to mezi žalobcem a jeho bratrem Bc. S.K. Žalovaný připomněl, že uznal ty výdaje, které byly doloženy příslušnými listinami, kdy jednalo se o doklady za likvidaci odpadu a nákup drobného materiálu. Zákonnou podmínkou pro uznání určitého výdaje je faktické vynaložení tohoto výdaje, což se žalobci prokázat nepodařilo. Navíc žalobce ani nedokázal specifikovat, kdy k zaplacení předmětné částky došlo. Žalobce měl dostatečný prostor, aby zajistil požadované důkazní prostředky, které by přispěly k objasnění věci. Mohl navrhopvat důkazy a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Žalobce neunesl své důkazní břemeno.

II. Žalobní body

5. Proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu podal žalobce dne 8. 8. 2018 žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“).
6. Žalobce v žalobě namítal, že postupem žalovaného i správce daně došlo k vydání nezákonného rozhodnutí. Připomněl, že na základě usnesení o udělení příklepu č. j. 074 EX-05991/2010-106 ze dne 31. 7. 2013 získal do svého vlastnictví nemovité věci v k.ú. x, a to konkrétně dům č.p. x s přilehlou zahradou p.č. x a tyto nemovitosti následně na základě kupní smlouvy dne 19. 6. 2014 prodal za dohodnutou kupní cenu 1 560 000 Kč. Příjem z prodeje neuvedl v daňovém přiznání k dani z příjmu fyzických osob pro zdaňovací období roku 2014. V průběhu daňového řízení žalobce předložil faktury od dodavatele Bc. S.K. č. Z1/2014 ze dne 28. 2. 2014 za stavební práce ve výši 215 000 Kč a č. Z2/2014 ze dne 30. 4. 2014 za stavební práce ve výši 220 000 Kč, tedy celkem ve výši 435 000 Kč. Žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

rozporoval závěr správce daně, který učinil na základě provedené daňové kontroly dílčího základu daně podle § 10 zákona o daních z příjmů a na základě toho zvýšil rozdíl mezi příjmem dosaženým z prodeje předmětné nemovitosti a výdaje prokazatelně vynaloženými na jeho dosažení ve výši 423 423 Kč (1 560 000 Kč – 1 136 577 Kč).

7. Podle žalobce nebyl skutkový stav věci hodnocen v souladu s ustanovením § 92 daňového řádu a zároveň není správný závěr, že neprokázal provedení stavebních prací v celkové výši 435 000 Kč. Správce daně uznal toliko hodnotu 10 407 Kč. Pro posouzení věci je rozhodná skutečnost, že fakturované částky byly skutečně uhrazeny a jsou uvedeny v základu daně u dodavatele Bc. S.K., a to fakturami na částky 215 000 Kč a 220 000 Kč. Proto jsou tyto částky daňovým výdajem na dosažení zdanitelných příjmů podle § 10 odst. 4 zákona o dani z příjmů a byly obsaženy ve fakturované částce v rámci prodeje nemovitosti.
8. Žalobce zastává názor, že prokázal provedení stavebních prací zcela standardním způsobem. Potvrdil existenci stavebních prací. Uvedl druhy prací, které byly prováděny dodavatelem prací, neboť pokud by práce neproběhly, nemohlo by dojít v krátké časové prodlevě mezi nákupem a prodejem k takovému peněžnímu zhodnocení v rámci prodeje nemovitých věcí. Současně zdůraznil, že je nutné respektovat rozsah důkazního břemene poplatníka a nelze po něm požadovat, aby prokazoval skutečnosti mimo sféru jeho vlivu. Podle žalobce je podstatné, aby prokázal, že plnění, na něž vynaložil výdaj, který žádá daňově uznat, bylo dodáno a bylo zapláceno. To se mu prokázat podařilo. Množství materiálu, které použil jeho dodavatel, však není žalobce povinen evidovat. Plnění proběhlo, což potvrdili svědci ve svých svědeckých výpovědích, rovněž je prokazují vyhotovené fotografie, práce byly provedeny a zapláceny. Žalobce neshledal důvod pro neuznání výdaje ve výši 435 000 Kč jako výdaje daňového.
9. Žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce souhlasil s rozhodnutím ve věci bez nařízeného jednání.

III. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného

10. Žalovaný správní orgán navrhl zamítnutí žaloby. Shrnul dosavadní průběh daňového řízení. Zrekapituloval námitky žalobce a vymezil předmět sporu.
11. Žalovaný správní orgán s námitkami žalobce vyjádřil nesouhlas. K tomu odkázal v podrobnostech na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K unesení důkazního břemene ve vztahu k výdajům za stavební práce žalovaný uvedl, že v průběhu zahájení daňové kontroly bylo žalobcem sděleno, že v roce 2013 koupil předmětné nemovité věci, které v roce 2014 bez zisku prodal. Proto příjmy a výdaje podle ustanovení § 10 zákona o daních z příjmů do daňového přiznání za předmětné období neuvedl. Správci daně vznikly pochybnosti, k jejichž odstranění správce daně žalobce vyzval. Vzhledem k tomu, že se tak žalobci nepodařilo, správce daně uzavřel, že žalobce důkazní břemeno neunesl, neprokázal správnost, pravdivost a úplnost údajů v daňovém přiznání, což vyjádřil ve zprávě o daňové kontrole. Po té došlo v rámci odvolacího řízení k doplnění spisového materiálu, avšak ani na základě doplněného dokazování žalovaný správní orgán závěr vyslovený správcem daně nezměnil. Předmětné faktury, které žalobce předložil, neobsahovaly konkrétní rozpis prací a materiálu, neosvědčovaly faktické uskutečnění stavebních prací. Fotografický materiál nezachycoval srovnání stavu před a po provedení stavebních prací, a proto nebylo možné posoudit, jaké práce byly na předmětných nemovitostech provedeny a v jakém rozsahu. Výpovědi svědků Bc. S.K., p. T.J. a p. P.P. jednoznačně neprokázaly, v jakém rozsahu byly stavební práce provedeny a v jaké hodnotě. Žalovaný uzavřel, že námitky žalobce byly Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

nedůvodné. K daňové kontrole u bratra žalobce žalovaný vysvětlil, že u bratra žalobce žádná daňová kontrola zahájena nebyla. I kdyby taková kontrola proběhla, jednalo by se o jiný subjekt, odlišný od žalobce. Námitku proto žalovaný hodnotil jako nedůvodnou.

12. Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí netrpí nezákonností tvrzenou žalobcem. Bylo postupováno zcela v souladu se zákonem a rozhodnutí je přezkoumatelné. Žalovaný vyjádřil souhlas s tím, aby soud rozhodl ve věci bez nařízeného jednání.

IV. Právní názor soudu

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu právního (dále jen „s.ř.s.“).
14. Žaloba není důvodná.
15. V dané záležitosti je předmětem sporu posouzení oprávněnosti uplatnění výdajů vynaložených žalobcem na dosažení zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 10 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v konkrétním zdaňovacím období a ustanovení § 24 odst. 1 téhož zákona v souvislosti se stavebními pracemi na nemovitých věcech ve vlastnictví žalobce v Týně nad Vltavou.
16. Žalovaný správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí popsal právní základ případu a poukázal na znění zákona o daních z příjmu, které je pro posouzení věci podstatné. Zároveň zmínil i použitá ustanovení daňového řádu. Rovněž popis postupu správce daně vysvětlil i odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalobce tvrdil, že v roce 2013 koupil nemovitost na adrese Sadová 426, Týn nad Vltavou (dále jen „předmětná nemovitost“), kterou v roce 2014 prodal bez zisku. Správce daně zjistil, že žalobce nemovitost získal na základě usnesení o udělení příklepu za částku 1 010 000 Kč. Tuto nemovitost žalobce prodal 19. 6. 2014 p. Ž. H. za částku 1 560 000 Kč. Příjem z prodeje předmětné nemovitosti žalobce neuvedl v daňovém přiznání k dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2014. Z toho důvodu vznikly správci daně pochybnosti, k jejichž odstranění správce daně žalobce vyzval. Tento postup ostatně žalobce nikterak nezpochybňuje. Žalobce zpochybňuje, že zjištěný skutkový stav nebyl hodnocen v souladu s ustanovením § 92 daňového řádu a za rozhodující v celé věci považuje nesprávný závěr, že neprokázal provedení stavebních prací v celkové výši 435 000 Kč, neboť správce daně uznal toliko hodnotu 10 407 Kč, přitom žalobce akcentoval, že fakturové částky skutečně uhradil a tyto částky jsou uvedeny v základu daně u dodavatele Bc. S.K. (bratra žalobce). Jednalo se o výdaje za stavební práce deklarované fakturami v částkách 215 000 Kč a 220 000 Kč. Z toho důvodu jsou tyto částky daňovým výdajem na dosažení zdanitelných příjmů podle § 10 odst. 4 zákona o daních z příjmů a byly obsaženy ve fakturované částce v rámci prodeje nemovité věci. Tuto námitku soud nehodnotí jako důvodnou.
17. Ustanovení § 92 odst. 1 daňového řádu stanoví, že dokazování provádí správce daně nebo jím dožádaný správce daně. To jinými slovy znamená, že správce daně vede dokazování a důkazy hodnotí v souladu se základními zásadami daňového řízení podle § 5 až 9 daňového řádu. Tento požadavek byl na základě písemností, které jsou založeny v daňovém spise, plně dodržen. Správce daně žalobci své pochybnosti sdělil a žalobci bylo umožněno v rámci odpovědi na výzvu správce daně předložit požadované doklady, které měl k dispozici k unesení svého důkazního břemene, k jehož plnění byl vyzván. Navíc i v rámci odvolacího řízení, kdy žalovaný správní orgán shledal určité nepřesnosti ve

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

formulaci prvně žalobci doručované výzvy, vydal správce daně další výzvu, ve které precizně vyjádřil své pochybnosti a rovněž konkrétně požadoval po žalobci, co je zapotřebí k jeho unesení jeho důkazní břemene doložit. Pochybnosti správce daně se týkaly rozsahu provedených prací i druhu a množství použitého materiálu. Žalobce svou důkazní povinnost ve vztahu ke svým tvrzením, k nimž byl povinen je splnit, neunesl. K tomu lze odkázat na stranu 6 – 9 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný správní orgán vysvětlil, že žalobce předložil faktury vystavené svým bratrem bez konkrétního rozpisu prací a materiálu, přičemž při ústním jednání správce daně dne 14. 1. 2016 k ověření podnikatelské činnosti bratra žalobce Bc. S.K. zjistil, že ostatní jím vystavené faktury takový rozpis prací obsahují. Z toho důvodu byly faktury, které neobsahovaly takový rozpis nekonkrétní a nemohly posloužit k unesení důkazního břemene žalobce. Správce daně své závěry založil na skutečnosti, že žalobce neprokázal svá tvrzení ve věci uplatněných výdajů na stavební práce.

18. Žalovaný správní orgán vysvětlil dostatečným srozumitelným a přezkoumatelným způsobem, na základě jakého hodnocení dospěl k závěru, že žalobce neprokázal provedení stavebních prací v celkové výši 435 000 Kč. Pokud žalobce v žalobě obecně tvrdil, že prokázal provedení stavebních prací zcela standardním způsobem, pak k tomu soud odkazuje na podrobné vysvětlení žalovaného správního orgánu, který zastává opačný názor v žalobou napadeném rozhodnutí. Stejně tak na závěru, který byl vysloven v žalobou napadeném rozhodnutí, nemůže nic změnit obecné tvrzení žalobce v žalobě, že potvrzuje existenci stavebních prací. Pokud žalobce zastává názor, že opakovaně uvedl druhy prací, které byly dodavatelem prací prováděny, pak k tomu nebyl správcem ani žalovanému správnímu orgánu poskytnut dostatečně průkazný podklad. Z písemností založených ve spise je zcela zřejmé, že daňové orgány po žalobci nepožadovaly, aby žalobce unesl větší rozsah důkazního břemene, než mu ukládá právní norma. Rozhodně neměl prokazovat skutečnosti, které jsou mimo sféru jeho vlivu. Na druhou stranu nelze akceptovat pouhé tvrzení žalobce, že výdaj byl vynaložen za dodané práce, a že bylo i za ně zapláceno. Pokud takové tvrzení není doloženo věrohodně, nelze k obecné žalobní námitce vytýkat daňovým orgánům, jaké závěry ohledně nedostatečně konkrétních tvrzení žalobce učinily.
19. Zároveň ani nelze přehlédnout poukaz žalovaného správního orgánu na ustanovení § 10 odst. 5 zákona o daních z příjmů, podle kterého se při stanovení výdajů mimo jiné nepřihlíží k hodnotě vlastní práce poplatníka na věci, které si sám vyrobil nebo vlastní prací zhodnotil. Za takové situace je nezbytné vždy prokázat nejen skutečné provedení prací, ale taktéž zhotovitele těchto prací. Daňové orgány srozumitelně vysvětlily, že ani žalobcem doložená fotodokumentace nepředstavovala prokazatelný důkaz, který by bylo lze respektovat v rámci daňové kontroly. Bylo tomu tak proto, že žalobce nepředložil fotodokumentaci o stavu před provedenou rekonstrukcí tak, aby bylo zřetelné, jaké konkrétní práce byly provedeny, a doložil tím rozsah rekonstrukce. Daňové orgány srozumitelně vysvětlily, proč předložené fotografie nemohou prokázat provedení rekonstrukce v požadované fakturované výši 435 000 Kč a osvědčit fotodokumentaci jako důkaz prokazující tvrzení žalobce. Daňové orgány provedly i žalobcem navrhovaný výslech svědka Bc. S.K., T.J. a P.P.. Tyto svědecké výpovědi však pouze obecně potvrdily, že nemovitost byla vyklizena a proběhly stavební úpravy. V žádném směru však jednoznačně neprokazovaly rozsah provedených stavebních prací ani hodnotu provedených prací. Z toho důvodu je žalovaný správní orgán nemohl osvědčit jako

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

důkazy. Svědci celkovou rekonstrukci předmětné nemovitosti nepotvrdili. Správce daně dokonce vyhověl i požadavku žalobce, aby u stavebního úřadu ověřil, že nebyla ohlášena rekonstrukce stavby. Městský úřad v Týně nad Vltavou sdělil, že v období července 2013 do května 2014, kdy byl výlučným vlastníkem nemovitosti žalobce, nebylo zahájeno žádné řízení, ani vydáno žádné územní rozhodnutí, územní souhlas, stavební povolení, ani ohlášení stavby, které by se vztahovalo k předmětné nemovitosti. Z toho důvodu, ani tímto způsobem nebylo prokázáno tvrzení žalobce o rozsahu rekonstrukce v jím požadované části.

20. Správní orgány neopomněly žalobci taktéž hodnotit skutečnost, že nedokázal specifikovat, kdy došlo k provedení úhrady zpochybňovaných faktur. Právě tento fakt dále zpochybnil tvrzení žalobce ohledně faktického uskutečnění fakturovaných stavebních prací. Navíc daňové orgány vysvětlily, že i kdyby bratr žalobce zahrnul do své evidence předmětné faktury, nemohl by takový postup vyloučit účelovost jednání obou bratrů. Soud hodnotí tuto úvahu jako srozumitelnou a logickou, a pokud žalobce nepředložil pro svá tvrzení konkrétní důkazy, nelze daňovým orgánům vytýkat, že žalobcova obecná tvrzení zpochybnily. Žalobce vážné pochybnosti správce daně o tom, jaké práce byly provedeny a za jakou cenu, neodstranil.
21. Soud proto uzavřel, že žalobci se nepodařilo prokázat tak, jak mu ukládá § 92 odst. 3 daňového řádu všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Námitky žalobce, že správce daně nepostupoval tak, aby byl správně a úplně zjištěn stav věci ve smyslu § 92 daňového řádu, proto nebyly důvodné. Bylo na žalobci, aby v daňovém řízení tvrdil relevantní skutečnosti a doložil je. Pokud tak neučinil, jedná se o důsledek neunesení jeho důkazního břemene a nikoliv o pochybení žalovaného.
22. Důvodná nebyla ani námitka žalobce, kterou poukazoval na nespravedlnost v souvislosti s jím zaplacenou částkou 435 000 Kč svému bratru Bc. S. K., který ji zahrnul do základu daně z příjmu a tuto daň také zaplatil. Žalobce se v souvislosti s podanou žalobou může dovolávat pouze zkrácení na svých právech, nikoliv poukazovat na případná zkrácení práv jiných subjektů. V této souvislosti proto nelze blíže ani jinak konkrétněji vznesenou námitku vypořádat, neboť se netýká porušení práv a povinností žalobce, ale případně práv a povinností zcela odlišného daňového subjektu. Takovou námitku by mohl vznášet daňový subjekt, kterého se případně takový postup týká.

V. Závěry, náklady řízení.

23. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba žalobce není důvodní, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. V případě procesně úspěšného žalovaného nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s konkrétním řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vyložené nad rámec jeho úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 20. prosince 2018

JUDr. Marie Trnková v. r.
předsedkyně senátu